

Момчето стоеше до креватчето ѝ и я гледаше дълбоко замислено.

Нему ставаше тжжно на сърце при нейното щастие.

. . . Колко болна изглежда тя, мислѣше си то — колко болна!

И отеднажъ му влетѣ въ главата мисълъта, че тя скоро ще умре, че ще стане на ангелъ . . . Тогава бързо се изви и излѣзе навънъ. Гореща сълза се търкулна по страната му, а тя не трѣбваше да я види! . . .

Малката Труда молѣше да не разтварятъ чашката; тя искаше да си я държи тѣй, прозрачната чашка, похлупена съ бѣло капаче.

Ала майката не бѣше съгласна на това.

— Медътъ е здрава храна и прави човѣка здравъ — бѣше нейния отговоръ.

И дѣтето трѣбваше да го яде, да яде всичкитѣ тия хванати и затворени тамъ слънчеви лжчи, да ги яде по малко, лъжичка слѣдъ лъжичка. А медътъ бѣше тѣй вкусенъ, че момиченцето гледаше съ скръбъ, какъ той ставаше се по-малко и по-малко... И ето — тя изяде днесъ послѣдната лъжичка . . .

Тѣй изсмука тя всички лжчи, които нѣкога сж трепкали по земята, които сж цѣлували дърветата, цвѣтята . . . Но все пакъ — и дѣтето въздѣхна — все пакъ тѣ не можаха да я оздравятъ.

Единъ день докторътъ повдигна раменѣ и по стълбата каза нѣщо тихо на госпожа Ерхартъ.

По плача на майката Карлъ разбра, че неговата сестричка не ще я бжде, че той ще я изгуби скоро... за винаги! И силно му се дощѣ да я зарадва въ тия послѣдни дни съ нѣщо . . .

Тогава му дойде на умъ за меда.